Jak jsem přejel republiku

Vlastně – náhodou. Koloběžku původně chtěla manželka Mirka. Brzy se ukázalo, že je to bezva zařízení k ježdění s malými dětmi, pro rohlíky, na poštu a najednou jsem zjistil, že už nesundávám kolo z háku. Abychom mohli jezdit společně koupili jsme po čase další koloběžku a poprvé ujeli za den přes 50 km, pročež jsme pak nazítří celý den odpočívali a léčili si válečná zranění. Tak jsem jezdil po vsi a po rovině a říkal si, že koloběžec to má v Dobřichovicích blbý, protože od řeky je to všude do kopce. Po nějakém čase se mi začalo zdát, že by to chtělo větší kolečka. A že se mi zrovna začaly přibližovat abrhámoviny, povídají mi doma, ať si tedy jdu koupit pořádnou kolobrndu. Volba padla na Splita, pak jsem v krámu naživo uviděl Mibo Revoo a začalo mi být divné, jak jsem ho mohl nemít.
S Revem se mi změnila perspektiva. Cíle začaly být blíže, kopce nižší, ujet několik desítek km už nevyžadovalo dvoudenní rekonvalescenci. Koncem prvního roku s novou koloběžkou jsem poprvé dal kilo na jeden zátah a -opět náhodou- zjistil, že existuje Přejezd[1]. To už byl podzim, ještě jsem stihl v Berouně na náměstí hodit tlamu přes řídítka a bylo po sezoně. Než jsem se zahojil, viděl jsem aspoň třicetkrát video Pavla Wernera o Přejezdu 2021 a všechna další videa o Přejezdu a bylo mi jasné, že tohle prostě musím zkusit.
Očividně bylo třeba se sebou i s koloběžkou něco udělat. Do té doby jsem jezdil dost na punk v tom, co jsem měl zrovna na sobě na úplně holé koloběžce, nanejvýš s pitím, větrovkou a tatrankou v baťůžku, pouze ve dne a vždy za pěkného počasí. Několikrát jsem znovu prostudoval všechna videa, tentokrát políčko po políčku, abych zjistil, s čím a v čem jezdí ostatní a kam to všechno dají. Od samého počátku jsem měl jasno v tom, že chci jet sám, bez doprovodu, jen s tím, co poberu a cestou seženu. Též jsem určil, že s sebou vezmu jen tolik věcí, o kolik se mi do startu podaří zhubnout. Tato podmínka potom dlouho vypadala že celý podnik významně zjednoduší, neb pojedu v nejlepším případě v plavkách a možná budu mít žabky.
Leden jsem strávil zkoumáním, kudy to loni jeli zkušení borci a koumáním, kudy to pojedu letos já. Nedělal jsem si iluze, že bych zejména v druhé polovině cesty vydupal nějaký významnější kopec a tak mi z toho vyšla trasa dlouhá 362 km, která přes Dolní Rakousy míjí Javořické vrchy, relativní rovinou kolem Moravských Budějovic vede k Vladislavi a po krátkém úseku silnice 23 dále přes Velkou Bíteš, Tišnov a Lipůvku do Černé Hory. Druhá polovina trasy povede přes Boskovice opět víceméně po rovině při úpatí Drahanské vrchoviny až k Třebůvce a podél ní pod Bouzov. Nahoru ke hradu jsem se chystal tlačit po zelené, ostatně někdy je potřeba se najíst, a za Litovlem měl přijít hlavní trick celé trasy. Vymozkoval jsem, že dojedu až k Paseckému vodopádu, tam to vezmu pro změnu po zelené do Mutkova, cestou nahoru opět posvačím a odpočinu si, čímž zvládnu relativně rychle vystoupat na Jeseník a vyhnu se potupnému a hlavně dlouhému tlačení na Sovinec. Z Mutkova do Arnoltic na nejvyšší bod trasy už to nebude tak hrozné a z Arnoltic přes Břidličnou, Bruntál a Krnov je to víceméně pořád z kopce. V Polsku to bude po rovině (jsem si kdoví proč myslel), no a z Rudoltic do Osoblahy už to doskáču klidně po jedné noze pozpátku.
Trasu jsem tedy měl a bylo potřeba naplánovat, jak to ujedu. Nakonec jsem usoudil, že by se to dalo rozdělit na tři kusy po 120 km, což s pětihodinovým odpočinkem mezi úseky a odhadem 10 hodin na úsek dávalo 30 hodin na stupátku a nějakých 40, počítejme raději 45, celkem. To je s rezervou pod limitem 57 hodin, takže cajk. Protože jsem se bál jízdy v odpoledním vedru a protože bych stejně neměl kam dát spacák, tím méně karimamku, řekl jsem si, že pojedu v noci a spát budu odpoledne. To znamená alespoň šest hodin jízdy potmě, možná víc, když se nebude dařit. S plánováním vůbec byla

1*Kompendium pro ty co nevědí, co je PŘEJEZD:*
Úžasná akce kterou vymyslel a již deset let organizuje Pavel Štork s týmem spolupracovníků. Zadání je jednoduché: někdy mezi páteční pátou ranní a sobotním polednem vyrazíte ze startovního bodu, ukážete se v kontrolním bodě plus minus uprostřed trasy a co nejdřív, nejpozději v neděli po poledni dorazíte do cíle. Krom návštěvy kontrolního bodu je čistě na vaší vynalézavosti jak se od startu dostanete do cíle, jen se chce, aby to bylo výhradně vlastními silami … a na koloběžce. Je to celkem fajn až na jeden úplně malý problémeček – od startu do cíle to bývá plus minus 350km neb tyto dva body jsou na opačných koncích Česka a z týchž důvodů to nebývá po rovině :-)
Letos, stejně jako loni a předloni vedla trasa z Nových Hradů u Třeboně do Osoblahy za Krnovem s kontrolním bodem v pivovaru Černá Hora.

potíž, neb jsem neměl žádnou představu, jak bude živočich reagovat, až ho budu nutit po 120 km znovu vylézt na stupátko a pokračovat, tak jsem to prozatím nechal koňovi.
Jak roztál poslední sníh, rozjel jsem se na nejbližší kopec vyzkoušet, jak moc mi organismus přes zimu zlenivěl. Ukázal se celkem použitelný, ale hned na úvod jsem si cosi natáhl v koleni, což jsem se dalších čtrnáct dnů pokoušel ignorovat až mne bolest zahnala k ranhojiči. Ten mi zakázal na měsíc jezdit a měl jsem po ptákách.
Nemohouc trénovat, jal jsem se shánět chybějící vybavení. Cestu jsem hodlal vykonat co nejvidláčtějším způsobem, tedy bez super hyper výbavy, stravy a přípravy. I tak je až šokující, co všechno koloběžec potřebuje, když se chce posunout ze situace *jezdím okolo komína když je hezky a chce se mi* do stavu *patnáctého v pět vyrazím a do neděle jsem tam ať se děje co se děje*. Protože jsem chtěl jet opravdu bez jakékoliv pomoci, vše bylo potřeba nejlépe v muší váze a rozhodně mrňavé. To máte dobrý kladivo, kleště, májzlík, trubkovej májzlík … chci říci powerbanku a světla co vydrží dva dny, odrazky, náhradní duši, náhradní plášť, blatníky, vercajk na všechny šroubky a matičky, indulonu, sudokrém, opalovací krém, magnézium, tašku na rám, futrál na řídítka, hamaku, vodotěsný držák na mobil, ... Seznam nakonec měl neuvěřitelných 47 položek a zahrnoval i věci, které jsem v Česku vůbec nesehnal, nebo jsem je vůbec nikde nesehnal. Rozeslal jsem objednávky, uklidil v dílně, kutil a čekal. Postupně se škopík na maltu změnil v lízátko (bo na Revoo přední blatník opravdu není kam dát) a ze dvou blatníků na kolo, nějakých odřezků a trošky 3D tisku povstal zadní blatník a držák zadního světla. I ostatní výbava se začala pomalu scházet. Některé kusy hodně pomalu a třeba na obou koncích zahnutý kablík od powerbanky k telefonu dorazil již dva dny po návratu z přejezdu.
Po měsíci nucené pauzy jsem zase vyjel na kopec a zjistil, že jsem tam kde před měsícem. Dobelhal jsem se na ortopedii, tam mi do kolene bez větších cavyků frkli kortikoid a druhý den už jsem opět jezdil. Někde někdo psal, že v rámci nácviku na přejezd stanovil plán vyjet aspoň dvakrát týdně a aspoň jednou za čtrnáct dnů dát kilo. To mi přišlo rozumné, doplnil jsem to o harmonogram testů typu 2x120 za víkend, 180 naráz a 280 co nejrychleji a s radostí pozoroval, jak s najezděnými kilometry mizí problém křečí a organismus postupně začíná chápat, co se po něm chce. Vlastně už v této chvíli to stálo za to, užil jsem na cestách spoustu krásných chvil, vyčistil si hlavu a ujistil se, že ještě umím dělat ztřeštěné věci. Na základě nových zkušeností jsem nakonec vybral dvě místa na trati po 140 a 280 km, kde to vypadalo na pěkné místo k táboření. Vyšlo mi, že chci-li se vyhnout pátečnímu vedru, měl bych vyjet v pět. Vždy o přestávce poležím cca pět hodin v síti, jak to dopadne v posledním úseku se uvidí. Měl jsem plán. Deset dnů před startem mne chytlo druhé koleno, další kortikoid to sice spravil ale bylo jasné, že o napětí mám postaráno.
Jak známo, málokterý plán přežije první setkání s realitou. Na úvod jsme po příjezdu do Nových Hradů pohřešili spacák pro Mirku, takže bude nutné dorazit do cíle do sobotního večera, protože by neměla jak v cíli přespat. Ne, že bych byl nějak nervózní, ale prostě jsem noc před startem neusnul. To je trochu problém, když se chystáte celou následující noc nespat a předchozí noc jste dohánělí práci a balili se. V půl čtvrté jsem to přestal řešit, vstal, vyvenčil živočicha, umíchal vejce, potřel se všemi mastmi a jel na start. V kempu jsem zaparkoval, vylezl z auta, nasadil si kokos a brýle, pak si je zase sundal abych jak tydýt nemontoval koloběžku v plné polní, složil stroj, nasadil láhev, batoh a přilbu a šel se ohlásit. Bylo 5:05 a prý jestli mi mohou napsat čas startu 5:10, abych to stihl. To mě pobavilo, stále jsem neměl dořešeno, který den budu v cíli.
Vyrazím, od startu je to z kopce, a v Nových Hradech u autobusu si říkám, že je na čase si nasadit brýle. Sáhnu pro ně na přilbu – a nic. V návalu zoufalství jsem slezl z koloběžky a sundal si přilbu abych se přesvědčil na vlastní oči, že je fakt nemám. Usoudil jsem, že se pro ně nebudu vracet, ostatně do cíle zbývá slabých 360 km a cestou určitě nějaké splaším. Tak jsem pelášil směrem na Novou Ves spokojen, že je hezky a jak pěkně mi to jede. O chvíli později mne předjeli první kolegové. Jeli na docela malých koloběžkách, taky s bagáží a nejvíc mne ranilo, že si cestou povídali, smáli se a celkově u toho vypadali, jako když jedou za roh ke Kulatý bábě na jedno.
Na tajňačku jsem za Krabonošem vnikl po mostíku do Rakous a po fajnové silnici uháněl k prvnímu z míst na která jsem se těšil – rybníkům v lese mezi oběma Nagelbergy. Já totiž v rámci přípravy skoro celou trasu projel na mapy.cz v Panoramě. Ranní sluníčko svítilo do stříbrné mlhy nad hladinou, pohladilo to po duši a nohy samy přidaly. Jak se tak blížím k Heidenreichstenu, zazvoní mi telefon. Zatímco si v předklonu nad řídítky užívám pracovní vložky, zastaví u mne koloběžkář (fakt jsem si

nevšiml kdo, ještě jednou děkuji) a jestli něco nepotřebuju. Vědomí, že i když jedu sám, nejsem tak úplně sám mě velmi potěšilo. Pohoda vydržela až za Ruders, kde se začalo ozývat narychlo opravené koleno. Nejdříve jsem dělal jako že nic, ale nakonec mi nezbylo, než zvolnit. Stejně tiše, jako jsem do Rakouska vjel, jsem ho před Reinolzem po polní cestě směrem na Mařiž zase opustil a byl jsem opět doma.

Stále pomaleji jsem se sunul přes Slavonice a Jemnici k Moravským Budějovicům, kopec přes Staré Hobzí jsem raději vytlačil, koleno bolelo víc a víc, a já přemítal co s tím udělám. Postupně jsem přicházel o schopnost jet do kopce. Za Rácovicemi se za mnou objevili tři kluci na koloběžkách a dosti rychle mne dojeli, což by ovšem v té chvíli dokázal i průměrně netrénovaný lenochod. Jak mě míjeli, ptali se jak to jde a já fňukal, že blbě, že koleno bolí. „Vydrž, to přejde!" a byli pryč. Moc jsem tomu nevěřil, ale jel jsem dál a zkoušel se nějak jinak porovnat na stupátku. V Moravských Budějovicích jsem našel jediný cykloservis po cestě, leč žádné brýle. Tak jsem alespoň šel na nákup do Tesca. Karton kávy, džus a zejména nanuček mi spravily náladu, koleno se už dál nehoršilo, začalo to vypadat, že se aspoň do kontrolního bodu dotáhnu, abych nebyl za kripla. Doplnil jsem do láhví svůj patentní roztok proti křečím, trudnomyslnosti, úpalu a defektu a vyrazil dál. Pomalu jsem se blížil k Vladislavi, ještě mne asi dva lidi předjeli, ale byl jsem spokojen, že přes tu bídu jsem tu víceméně v čase, jak jsem chtěl a tedy zvládnu úsek po silnici 23 za Studenec ještě než vypukne páteční špička. I tak jsem byl rád, když jsem se na Zelené Hospodě zase vrátil na okresky. Dojel jsem do Zahrádky, u rybníka jsem podle plánu zalezl do houští, pověsil hamaku, namasíroval nohy, natřel koleno opodeldokem a se sušenkou, chlebem se salámkem a brambůrky na doplnění minerálů zalezl do sítě a usnul. Vzbudil jsem se po hodině, chvíli ještě ležel a protože spát se mi už nechtělo, sbalil jsem saky paky a pokračoval.

Pomalu jsem začínal věřit Pavlově hlášce, že výhodou přejezdu je, že je tak dlouhej, protože když přijde krize, je dost času aby odešla. V Bíteši jsem projel už asi pátým staveništěm, podlezl bagr a za náměstím poprvé za celý den někoho předjel! O hospodu stály opřené modrá a oranžová koloběžka a z okna se ozývalo, ať ty nohy nešetřím a pořádně do toho dupnu. Tak to jsem zrovna nemohl, ale i tak se mi zvedla morálka. Už to nebylo zda se dotáhnu do Černé Hory, ale jak se dostanu do cíle. Těšil jsem se na Tišnovský kopec - je dlouhý a jede se dolů. Těsně nad začátkem klesání mě dojel kamion. Nechtěl jsem ho mít za zády, tak nejdřív jedu úplně po krajnici, pak mávám ať jede a nakonec jsem vlezl do škarpy. To ho muselo hluboce urazit, neb mně nejdřív důkladně protroubil, pak zastavil a ještě mi vynadal. Moc jsem toho po tom troubení neslyšel, ale pochopil jsem, že je světák, uměl česky a sprostě.

Cestou dolů do Tišnova mne zaujalo několik vyčkávajících servisních skupin, což zakládalo podezření, že někdo jede za mnou. Dole pod kopcem jsem ze stínu vyjel do světla zapadajícího slunce, koleno jsem musel pořád šetřit ale přeci jen se mi podařilo trochu zrychlit a pomalu se vracela pohoda. Začínalo to vypadat, že by to mohlo vyjít. Navíc jsem měl na tu bídu ne tak špatný čas.

Již za šera jsem hrdě vytlačil stoupání za Nuzířovem (12%, kam se na to hrabe Tourmalet) a s posledními zbytky světla se vydal po silnici 43 k Černé Hoře. Tma padla za Lažany, provoz jak blázen, silnice místy bez krajnic, zato však se svodidly, no humus. Rozsvítil jsem všechna světla na maximum, porovnal odrazky a vrhnul se do provozu. Odměnou za stoupání za Milonicemi byl pěkný sjezd do Černé Hory. Odbočil jsem ze státovky, projel branou pivovaru a ocitl se v ráji.

Čerstvý chléb, utopenci, sádlo se škvarkama, kyselé zelí, buchta, na přání čerstvě natočené pivo, dokonce jsme od pana vrátného vyloudili nefalšované presso. Šálek, podšálek, lžička, mlíčko, chápete to? A hlavně, plný dvůr koloběžců, z nichž každý měl v těle 190 kilometrů a přesto byl ochoten s vámi diskutovat závažná koloběžecká témata. Potěžkal jsem celokarbonovou full size kolobku, pojedl, pokecal, vyvenčil živočicha a začal se skládat na další cestu. To jsem ještě netušil, že po všem trápení s kolenem mám to nejhorší před sebou.

Do pivovaru jsem si nechal poslat nějaký proviant a také náhradní triko, neb jsem si říkal, že bude příjemné sundat to propocené. Už cestou do Černé Hory začala být docela zima a já zadoufal, že tam budu mít i dlouhé kalhoty. Neměl, tak jsem si aspoň nechal i to propocené triko, neb vzácnými zdroji se nemá plýtvat. Zatímco ti fajnovější vyndavali spacáky a ukládali se na dvoře pivovaru ke spánku a ti drsnější hledali aspoň kus kartonu, aby se měli na rampě na spaní do čeho zabalit, my noční ptáci jsme se začali sápat na stroje a vyrážet dál.

Zima byla čím dál větší, temný sjezd dolů do Rapotiny Lhoty po rozbité silnici ztuhlý organismus docela bolel. Těšil jsem se na Pilské údolí, ale ač byl úplněk, o půlnoci tam byla tma jak v ranci, tedy

výhled úplně na kočku, jenom jsem zjistil, že je to sice podle potoka, ale proti proudu a ten potok že teče docela z kopce. Počasí na přejezdu bývá problém, předloni lilo jak z konve, loni vedro jak na Sahaře. Na horko jsem měl uchystáno, poctivě jsem trénoval ve vedru, naplánoval si spaní odpoledne a sepsal nadějné rybníky. Na vodu jsem se též pečlivě připravil, měl jsem pogumovanou bundu, všechny brašny vodotěsné, v roadbooku pečlivě vyznačené všechny zastávky, přístřešky a boudy po trase. Ale napadlo by vás, že v červenci bude šest, slovy šest stupňů? Zima jak v Charkově na nádraží, hnusná mlha a všechno mokré. Ve dvě ráno jsem měl na sobě úplně všechno i pytlíky od svačiny na rukou. Ve tři jsem toho měl už dost a rozhodl se, že až najdu stoh, nebo aspoň posekanou louku, udělám si kupku a počkám až to přejde. Pravidlo, že zážitek musí být intenzivní, nikoliv nutně pozitivní se začalo naplňovat měrou vrchovatou. Protože jsem nic nenašel, nezbývalo mi než mrznout směrem na Chornici. Tam jsem zahnul doprava a podle Trnávky pokračoval v mrznutí směrem k Bouzovu, což bylo o dost lepší.

Za Vranovou Lhotou se mi naskytl moc pěkný, pohříchu však ne moc teplý, pohled na východ slunce za siluetou Bouzova. Po zelené jsem vytlačil pod hrad, cestou posnídal, popojel ještě kousek do kopce a konečně měl pod sebou vytouženou rovinu Litovelského Pomoraví. Pustil jsem koloběžku z kopce, v Hrabí přejel odbočku a než jsem přišel na to že jsem blbě, měl jsem to kilometr nazpátek do kopce. Po absolvování taktické smyčky jsem překonal Moravu a rovinou směřoval k Litovli. Konečně se začínalo oteplovat, před Uničovem jsem si troufl sundat první triko a postupně rozmrzal. V dobré náladě jsem uháněl po rovině a přede mnou narůstal masív Jeseníku.

Za Uničovem mi začal organismus tvrdě připomínat, že z posledních sedmdesáti dvou hodin spal s bídou šest. Nějakou dobu jsem si myslel, že to ukecám, ale nevěřte, že se nedá usnout na koloběžce za jízdy. Po druhém probuzení v protisměru jsem usedl na žulový sokl kříže u Haukovic, přikryl se koloběžkou a v tu ránu spal. Vzbudil jsem se po dvaceti minutách, v poklidu projel Pasekou a začal shledávat, že plán na zdolání Jeseníku má určité chipki.

Že je to Paseckým žlebem hodně do kopce jsem věděl, ostatně neplánoval jsem jet daleko, ale že je povrch naprosto nesjízdný, protože asfalt připomíná obrovské struhadlo a je snad horší než kostky, to jsem zjistil až na místě. Dotrápil jsem se až k odbočce na zelenou a tady začal mazec. Očekávaná lesní pěšina ukázala se být rozježděným korytem se spoustou kamenů a kusů větví plnou bláta a čím výš jsem se prodíral, tím víc se měnila v potok. Koloběžku jsem spíš nesl, než tlačil. Už mi ta finta nepřišla tak dobrá a to mne ještě čekal lán kopřiv a ostružin a na závěr prolézt padlým smrkem, hotová Uganda. Svah nakonec přeci jen skončil, jako za odměnu jsem dostal příležitost napást se báječných lesních malin. Svítilo sluníčko, měl jsem za sebou stoupání na Jeseník a čekal mne sjezd do Huzové. Když jsem se později díval na trasy ostatních, ať jsem vymýšlel sebefikanější zkratky a triky, vždy to znalo několik dalších účastníků, ale pitomý nápad lézt na Jeseník potokem jsem dostal opravdu jen já.

Šplháním do Mutkova a následným sjezdem do Huzové jsem si přeci jen odpočinul, koleno se dál lepšilo a já začínal mít roupy, jako že bych to zkusil dojet bez dalšího zdržování. Pak jsem si ale řekl, jseš tady novej, není důležité zúčastnit se, ale dojet. Ostatně místo pro druhý odpočinek vypadalo na Panoramě moc pěkně, tak jsem byl zvědavý. Marně, nezbývalo než najít něco jiného. Vykoupal jsem se v potoce a nakonec jsem se chytil ze zoufalství na samém konci lesa pod Arnolticemi, kde táhlo jak z jezu. Napít, vyčůrat, pochytat klíšťata, namazat koleno, hup do sítě, masáž, svačina a za další půldruhé hodiny mne probudila zima (v červenci!, v poledne!), tak jsem sbalil a vyrazil. Vřítím se do Arnoltic a ve stoupání nad vsí vidím v dálce někoho, kdo toho už taky má plný kecky, chvíli jde, chvíli jede. To ve mně bouchly saze a řekl jsem si, že tohle tedy rozhodně vyjedu. Tak jedu, počítám si odrazy, pečlivě střídám a najednou jsem na nejvyšším bodě trasy a kupodivu docela živý. Na oslavu slupnu kávenku, poskládám se do klubíčka a pln spokojenosti frčím dolů do Břidličné.

Před Břidličnou šraňky, jak čekám až prosviští agropendolino, dojede mne kolega. Kecáme, šraňky se zvednou, pořád to není do kopce, jede mi to a tak poprvé – a naposledy – někoho zdolám oči v oči a než vyjedeme ze vsi, kolegu utrhnu. Radost mi nevydrží dlouho. Letím, aspoň podle svého mínění, po státovce na Bruntál a za Valšovem kde se vzaly tu se vzaly holky ze Zlína, ahoj ahoj a byly pryč, šance to uviset nulová.

Už od rána mám ukrutnou chuť na kafe, navíc potřebuju doplnit láhve a sušenky a brambůrky, takže když vidím před Bruntálem pumpu, hned se hrnu dovnitř. Pumpař na mne koukne a prohlásí: „Koloběžkář!“. Trochu se podivuji a borec pokračuje: „Jseš dneska osmej, ale ty první tu byli už ráno.“

No dík, no. „Teď to budeš mít dobrý, až do Nových Heřminov to máš sedm kilometrů z kopce.“ Nakoupil jsem, v poklidu svačím, piju kafe – ten požitek nedokážu popsat – a jak tak požírám nanučka, přišlo mi úplně poprvé od okamžiku, kdy jsem se rozhodl jet, na mysl, že bych měl něco udělat s hodinou (!) příjezdu.
Rychle polknu zbytek nanuka a hurá dál. Nebylo to tak úplně z kopce, projet Bruntálem vyžadovalo párkrát kopnout. Ale pak opravdu začal dlouhý sjezd směrem na Krnov. Koukal jsem co ostatní a taky usoudil, že není čas na hrdinství. Cyklostezka po vedlejších silnicích zdaleka tak soustavně neklesá jako státovka, i povrch je výrazně horší. Na hlavní nebyl kdovíjaký provoz a navíc se téměř pořád dalo jet vpravo od čáry, kdo by váhal. Kdepak do Heřminov, pan pumpař netuší, že ta zapáchající ošuntělá individua s čelovkou na přilbě, co vypadají jak by zrovna vyfárali po dvojité šichtě, krom *z kopce*, *do kopce* a *po rovině* také rozlišují *po rovině skoro z kopce* a *do kopce skoro po rovině*. Takže když počítám i úsek po rovině skoro z kopce, je za Bruntálem dobrých 10km úplně zadarmo.
Projedu Krnovem a s vědomím, že už to mám za pár, vyrazím na Polsko. Šinu si to k hranici a jede mi to čím dál hůř. Slezu, koukám, jestli mi nepřibržďuje zadní kolo, přední kolo, jestli to nemám měkké, nebo v čem je problém a po delším průzkumu jsem zjistil, že úsek, který se mi zdál po rovině, se pomalu, ale pořád zvedá. A dál v Polsku, kde to také mělo být po rovině, se to nepěkně houpe a jsou to takové krátké, ale pro churavé koleno nepříjemné kopečky. Ještě horší bylo, že se zase začalo rozfoukávat, pochopitelně přímo proti. Jinak se ale po dobu mého průjezdu Polskem nic zvláštního nestalo a zvolna jsem se blížil opět do Česka.
Přejedu hraniční potok, na levé straně silnice vysoká kukuřice, zprava zepředu duje, jak se vítr stáčí a zhušťuje podle kukuřice je to jako se pokoušet projet pudinkem. Už jen skloním hlavu a zatnu zuby. Přichází čas uplatnit poslední vynález – objet po červené poslední stoupání. Z prohlídky trasy v mapách jsem věděl, že hnusný asfalt na objížďce se postupně změní v žádný asfalt, ale nevšiml jsem si, že stoupání hned za vsí, které jsem chtěl minout stejně neminu, protože tady mne čeká před návratem na silnici. Takže bylo to sice o něco dál a horší cestou, ale zase to stoupání na konci bylo prudší. Abych to měl se vším všudy, tak se konečně rozpršelo, ale co, sjel jsem z kopce, odbočil doprava, pak ještě jednou doprava, kolegové zatleskali, uplynulo třicet pět a půl hodiny od chvíle, kdy jsem se v Nových Hradech poprvé odrazil a měl jsem republiku přejetou.